

besuagtet ivrigen ønske en Gjemmemføring, og er det derhos kun en aldeles forsvindende Minoritet, der er fremkommen med Indsigelser, og vilde vel endog de Færreste heraf fastholde dem. Om Erstatning kan der efter vort Skjøn kun blive Tale for den Lods-eier, gennem hvis Eiendom Gjemmemføringen skulde finde Sted, og mulig vilde der ogsaa være at betale ham for Ulemper, foraaafagede derved, men maa vi samtidig bemærke, at Jorden er af saa ringe Kvalitet, at Godtgjørelse for Tab og Ulempe kun maatte blive en Ubetrylighed.

ad 3. Naar henses til, at det projekterede Foretagende vedrører Alle, der med deres Eiendomme stode til Ringkjøbing Fjord og til Stabil Fjord, der som bekendt har sit Afløb til den førstnævnte, samt endvidere den Mængde ofte borte derfra boende Lodsseiere, som have deres Enge ved disse Fjorde, skjønne vi ikke rettere, end at Foretagendet, navnlig ogsaa naar Genfyn tages til den formentlige Ophjælpning af Fiskeriet, er af en saa omfattende Natur, at det kan siges at ske i det Almenes Interesse. Naar hertil endnu kommer, at Hartornet i ethvert Fald ikke kan være pligtigt til at betale for, hvad der gjøres for Fiskeriet, samt at det vilde være vanskeligt, for ikke at sige næsten umuligt, med nogenlunde Nødtagighed at fordele Udgifterne ved det nye Løb paa de enkelte Enge og Jordlodder, hvis Veliggenhed, forskellige Høide og Beslaffenhed gjør Interessen saa ulige, tro vi principalt at maatte henstille, at Beføstningen afholdes af Statskassen.

Skulde det Offentlige imidlertid ikke kunne indlade sig herpaa, maa vi formene, at det i ethvert Fald maa betale den Del af Beløbet, som billigtvis bør beregnes for Fiskeriet t. Ex. $\frac{1}{3}$ eller $\frac{1}{2}$ Part, da der for dettes Vedkommende ikke haves noget Skatteobjekt, som Byrden kan paalægges. Den øvrige Del af Udgiften maatte da udbedes af Lodsseierne, men her møder den Vanskelighed, at Eonen til at betale kun er ringe, og er den i de senere Aar bleven formindsket ved det daarlige Udbytte af Engene. Om derfor Lodsseierne skulde betale for deres Vedkommende, maatte vi anse det for heldigt, om ogsaa Staten forsaavidt kunde gjøre Udlæget i Form af Laan til Lodsseierne, som da skulde tilbagebetales i et længere Aaremaal samtidig med Skatterne. I saa Fald maatte formentlig, forinden Videre foretoges, en Landvæsenkommission ordne Forbelyningen, hvad selvsølgelig ligger udenfor vort Hverv.

Endnu skulde vi kun tilføje, at, om hele Beføstningen skulde udbedes af Beboerne, uden Tilsiud eller Laan af det Offentlige, maa vi befrygte, at Foretagendet vil strande, dels begrundet paa, at Mange, der forøvrigt have stor Interesse i Foretagendet, maatte holde sig tilbage af Frygt for Udgifterne og tildels ligefrem paa Mangel af Eone.

De med Ministeriets førstnævnte Skrivelse fulgte Bilag, Planer og Kort veblægges hermed tilbage.

Bølling-Nørre Herreders Kontor, den 15de December 1880.

Barfoed.

E. Hoppe,
Landvæsenkommissær.

Stockholm,
Landvæsenkommissær.

Indenrigsministeriet, Kjøbenhavn, den 26de Marts 1881.

Den kongelige Landslover- samt Hof- og Stadsret i Kjøbenhavn har hidtil favnet et selvstændigt Lokale i Raad- og Dombusbygningen, hvori Rettens Assessorer kunne forhandle om den endelige Affattelse af et Botum, der har cirkuleret mellem dem. En saadan Forhandling kunde nemlig ikke finde Sted i den fælles Retsaal, hvor der ikke var den fornødne No, og Justitiarii Bærelse var altfor lille til, at Assessorerne kunde samles der. Man har derfor været nødsaget til at tage det ene Bidnekammer, som ligger ved Siden af Justitiarii Bærelse, i Brug ved Boteringerne. Ved Anbringelsen af en Dør er dette Lokale sat i Forbindelse med det nævnte Bærelse og Retsaalen. Ved den nævnte Ordning har man tillige opnaaet, at Justitiarius faar et større Bærelse. Det af ham tidligere benyttede Lokale vil derhos kunne